

Sántha Attila
1945 TAVASZÁN

Nagyapám, Rákosijános
elmaradt a fronton,
így csak magára s egy tehenkére
támaszkodhatott nagyanyám.

Enni nem volt mit, és nemcsak az embereknek:
Anna, Eti, Sarolta, Lujzi s a legkisebb Árpí
véresre sebzett kézzel
szedték a szulákat, hogy Virág tehén
valahogy megmaradjon.

A Jóisten megsegítette őket,
Virág átvészelte az eget,
s ellett egy szép borjúcskát is.
De jaj, elment a teje,
szegény borjú hiába döfködte,
tejet nem adott.

Mámám elment fel az erdőre
Viktórihoz, egy román fejjérnéphez,
kit Oláh Feri hozott ide, s aztán otthagytott,
ha valaki, akkor ő segíthet.

Viktóri adott is szereket,
mit a pajta elé kellett tenni,
s mondta, a tehent megigézték, és deszkentált.
De a legfontosabb, hogy egy patkót
addig üssetek a pajta előtt,
míg veres lesz, s akárhogy ordibál,
ne engedjete oda emberfiát.

Hazamenvén a pajta előtt
a patkót verni kezdék,
szikrázott és csillagzott ég és föld,
s jött tajtékozva a második szomszéd,
rokonunk, Holánda Pali bá.

Mit csináltok, büh kölykek,
s te es, te büh teheny Márti,
haggyátok abba, met esze-vissza váglak!
– agyargott, de a kerítést nem lépte át.
Aztán kifáradt, vagy megunta, és eloldalgott.

Másnap megjött a Virág teje,
a borjúcskának volt mit ennie,
s a családnak is, küldtek
nagy hálálkodással Viktorinak belőle.

Aztán elévette Pali bát Márti:
hát nem szégyelli magát,
megguruzsmálta a tehenyt,
métt irigyelte azt tőlünk?

Pali bá csak ungott-mungott,
hogy eiszen a teheny ehezett,
azért nem adott tejet,
s mindent ne fogjanak reá,

de sunnyogva ment el,
és a szeme mást mondott.